

Nr 2.

Ankom till riksdagens kansli den 16 februari 1928 kl. 1 e. m.

Bevillningsutskottets betänkande, i anledning av väckta motioner om befrielse från automobils katt för ägare till visst slag av automobiler.

(2:a avd.)

I två likalydande, till bevillningsutskottet hänvisade motioner, nr 108 i första kammaren av herrar *Gottfrid Karlsson* och *August Johansson* och nr 175 i andra kammaren av herrar *Danielsson* och *Lundén*, har hemställts, »att riksdagen måtte besluta sådan ändring i förordningen om automobils katt den 2 juni 1922, att ägare av lastautomobil som lastar högst 1 ton, vilken användes uteslutande för transport av ladugårds- och andra lantbruksprodukter eller för jordbruket avsedda varor, skola efter anmälan hos Kungl. Maj:ts befallningshavande vara befriade från erläggande av automobils katt för sådan automobil».

Beträffande motiveringen för detta förslag får utskottet hänvisa till motionerna.

Automobiltrafiken beskattas, förutom genom avgifter å vissa för automobilernas framdrivande nödvändiga förbrukningsartiklar, gummiringar och bensin, genom en årlig avgift å innehavet av automobiler. Dessa skatter avse att utgöra vederlag för den förstörande verkan, automobiltrafiken utövar å vägarna. Därjämte har det ansetts tillbörligt att, med hänsyn till det särskilda intresse av för automobiltrafiken lämpade, väl byggda och underhållna vägar automobilägarna hava, dessa särskilt bidra till vägväsendets förbättring. Med beskattningen avses således att uttaga den merkostnad för vägväsendet motorfordonen förorsaka. Skattesystemet har anordnats på sådant sätt, att skatten i möjligaste mån fördelas med hänsyn till den vägförstöring, varje fordon kan antagas åstadkomma.

Till följd av automobilbeskattningens nu angivna natur hava undantag från utgörande av skatten å själva motorfordonen endast sparsamt beviljats. I förordningen den 2 juni 1922 om automobils katt har sådan skattebefrielse medgivits allenast för automobil tillhörig medlem av konungahuset och under vissa villkor för automobil tillhörig främmande makts härvarande beskickning eller konsulat tillhörande person ävensom för automobil, som är inrättad för brandväsen eller för transport av sårade eller sjuka.

Vid flera tillfällen hava yrkanden framställts om befrielse från eller lindring i fordonsskatten även för vissa andra slag av automobiler, däribland för sådana, som användas av tjänstemän för deras tjänsteresor, och för motorfordon tillhöriga medlemmar av frivilliga automobilkåren. Sålunda hem-

ställdes i en med anledning av Kungl. Maj:ts till 1922 års riksdag avgivna proposition, nr 199, med förslag till förordning om automobilskatt inom andra kammaren väckt motion, nr 283, att automobiler, som användes av tjänstemän för deras tjänsteresor, måtte helt eller delvis undantagas från fordonsskatten. Andra särskilda utskottet, till vilket förenämnda proposition och motion hänvisats för förberedande behandling, avstyrkte bifall till motionen (utl. nr 2) och anförde såsom skäl härför, att, även om en dylik skattefrihet i vissa fall kunde synas önskvärd, förslaget därom dock näppe-
ligen läte sig genomföras med hänsyn till svårigheten att avgöra, huruvida automobil användes uteslutande för tjänsteresor.

Detta skäl kan med minst lika stor styrka åberopas gent emot det nu framställda förslaget om skattebefrielse. Sålunda torde det knappast vara möjligt att på ett tillfredsställande sätt utöva kontroll över användningen av automobiler, för vilka den i motionerna föreslagna skattebefrielsen komme att medgivas. Det synes för övrigt mindre tilltalande att på sätt bestämmelsernas tillämpning förutsätter inskränka bruket av vissa automobiler, som i många fall med fördel skulle kunna användas även för andra ändamål.

Till de anförda praktiska betänkligheterna knyta sig principiella sådana mot att medgiva skattebefrielse med hänsyn till att automobilskatten avser att utgöra gottgörelse till vägväsendet närmast för den förslitning automobiltrafiken åstadkommer. Ett bifall till motionerna skulle otvivelaktigt vara till förfång icke blott för väghållarna utan även för ägare till sådana transportmedel, vilka icke komme i åtnjutande av någon motsvarande förmån. Denna synpunkt måste tillerkännas desto större vikt som helt säkert andra fall förekomma, där lika starka skäl för skattelindring kunna åberopas som i det nu föreliggande.

På grund av vad sålunda anförts får utskottet hemställa,

att ifrågavarande motioner I:108 av herrar Gottfrid Karlsson och August Johansson samt II:175 av herrar Danielsson och Lundén, angående befrielse från automobilskatt för ägare till visst slag av automobiler, icke måtte föranleda någon riksdagens åtgärd.

Stockholm den 16 februari 1928.

På bevillningsutskottets vägnar:

JOH. NILSSON.

Närvarande: herrar Johan Nilsson i Kristianstad, Bärg, Bergman, Boman, Wigforss, K. Oscar Ericson i Oberga, Björnsson, Jönsson i Boa, Johansson i Arkösund, Hedlund i Östersund, Olsson i Ramsta, Lövgren i Nyborg, Olsson i Golvvasta, Nylander, Wahlmark, Jönsson i Slätåker, Thorén, Olsson i Gävle, Brännström och Carlsson i Stockholm.